

Det kvindelige begærs alfabetiseringskampagne

— og mændenes muligheder for at give sig hen

KOMMENTAR

AF HANS JØRGEN VODSGÅRD

EFTERHÅNDEN forundres man som mand ikke længere over at here, at man kun er et halvt menneske, en dårlig kopi af det sandt menneske-lige, som kvindeskønnen har åren af at legemliggøre.

Selv en så nøgtern og mandenlig person som Inge Eriksen kan ikke dy sig for i Inf. den 30.8., under forsvaret af kvindefilmen «Køks i kulissen» at hævde, at den rammer noget centralt ved at portrettere «en mand, der er uforstående ved konfrontationen med et kompliceret og modigt kvindemenneske og hendes vildt ynglende sprog, hendes greb om arbejdet og sammensatte og urolige følelsesliv, som i hvert fald ikke afklares ved mandens afstumpede brøl om to og orden i soveværelse og andre steder».

Typisk nok tildeles kvinden alle superlativerne og manden, som ikke blot er en mand blandt andre, men den «danske mands overhovedet, kunne, hvis han »gad overvære deltagere i kvinders vulkanudbrud og vanvittige drømme» give sit bidrag til en meget, meget bedre verden.

Vi ser her, hvordan der endnu engang trækkes på billedet af den følelsesmæssigt analfabetserede og sjældigt duknakkede knudemand kontra de følelsesrige, udfarende og ranke livstykke, kernekvinderne.

NU ER kvinderne sikkert ikke værre end mændene, men hvorfor skulle de være bedre.

Det nyfødte menneskefy af begge køn er fra naturens hånd jo endnu gråt. Det er først gennem opvæksten at det udskiller sig indenfor farvespektret. Betraget som et naturvæsen

rummer den menneskelige placentist så mangfoldige udfoldelsesveier, at mulige ikonsforskelle må efterspores (denfor forskelle og kulturelle felt, indenfor forskelle i socialisering.

Kulturhistorisk betraget er det endvidere et rent under, hvordan der opstår supervæsenet af en lang undertrykkelses-historie, hvor patriarkatet ifølge feministerne har hersket. For er det ikke gængs pædagogisk og socialisationsteoretisk viden, at når man behandler et menneske som en hund, så kommer der oftest en hund ud af det. Eller når svaner opdrages gåset, så ender de med at blive gæs. Der kommer som regel ikke «herrer» ud af en slaveværelse eller frigørelse ud af undertrykkelse.

Et afgørende punkt i kvindesagen har vel også været den seje kamp mod de svage, «tøse» sider af den indsocialiserede «kvindenatur». Man kunne derfor dristes til at spørge, hvorfor frigørelse, forstået som udfølelsen af vulkanet og vildskab, af mod og nyserighed skulle opstå ved en mobilisering af noget særligt kvindeligt. For at blive indenfor det konsiderologiserede begrebsunivers kunne man hævde, at denne transcendent dimension, disse ud-over-sig selv-ekridende og -søgende lyster hos kvinderne snarere fremstår ved opdagelsen af «drenge» i dem selv.

Når mænd overfor denne mistænkeliggørelse af deres eget køns evner ofte kun har svaret med tavshedsnæst, kan det henge sammen med, at vi mand og mand inkeltem selvvelgørlig ikke troede på denne kønlige ulighed, at vi ikke slutte myten om fru Supermand. Men gjorde gode minner til slet spil, både for at kvinderne efter lang tids sammentrykning kunne få fred til at finde deres egne former, og vi selv kunne bøde på den dårlige samvittighed over fædrenes synder eller var det forresten ikke Kapitalens? Samtidig kunne den gode, bløde mine vel også afkaste lidt velvillig lystighed på de offentlige bævertninger.

OG DET LEDER os på sporet af Antonio Lopes' undergravede virksomhed i Inf. den 27.8., hvor han i ren velvillighed overfor det andet køn søger at få os mænd til at indoptage troen på vor egen utilstrækkelighed.

På linje med Finkelkrauts og Bruckners bog »Kærlighedens ny uorden» indeholder kronikken et åbent og frigørende hovedbudskab om den regel- og mållose seksualitet, som desværre samtidig modsiger sig en nok så restriktiv og radikal påstand om, at manden indenfor den erotiske dimension er et undermenneske, der i nydelser- og kærlighedsveier kun når kvinden til strømpelødderne. Ja, »nydelser» ud af en kvindelig, som rummer ubegrænsede lystmæssige ressourcer og uendeligt forgrenede lystveier, hvormod mandens lystpotentiale er ene eller det andet.

Det var jo en sørgelig nyhed, når vi ser bort fra den gode mandchauvinistiske pirringsfunktion, som gemmer sig i denne smigrende tale til Kvinden. For i dette idealbillede af den polymorft perverse kvinde med de udtømmelige lyster kan manden bade fra morgen til aften uden begrænsninger, da intet er hende fremmed. Hun modtager utrætteligt og med glæde alt, hvad hans små lyster kan finde på. Alt giver hende lyst, så alt kan tilgives. Moder Jord er atter i aktion.

Bokslagsligvis udfolder Antonio Lopes langfra disse svimlende muligheder. For hvad er ifølge ham mandens bedste svar på »nydelsernes kønsspecifikke angreb». Jo, det er lang, hen ad vejen at undrage sig denne, at stræbe efter »coitus reservatus».

Den triste udsigt for manden bliver således valget mellem den hurtige udlæsnings tomhed eller selvtilbageholdenheden samtied. En sådan som eller tam mand er vel heller ikke det sjoveste perspektiv for de kvinder, som har tænkt sig, at manden kan bruges til andet end at være syndebug.

HELDIGVIS kan de mænd, som nægter at vedkende sig

mindre lystpotentiale end kvinderne, finde støtte i den nyeste viden indenfor området, som kommer til udtryk i Ladas Whipple/Perry's »G-punktet».

Ud over bogens »opdagelser» af Grafenbergpunktet og mange andre spændende punkter, der nok var en udforskning værd, så påpeges det også, hvilket i denne sammenhæng er det mest interessante, at de to køns seksualitet i langt højere grad end hidtil antaget har samme reaktionsmønstre og muligheder.

Det tyder på, at nerverbaner, muskulatur og de indre konsorger og dermed de organiske responseveier grundlæggende er ens hos de to køn, på trods af de løjnefaldende ydre fysiologiske forskelle og vel at mærke på trods af de kulturelt betingede forskellige seksualitetsmønstre og lystoplevelser.

Denne ligestilling af kønne udgør glædeligt nok intotab for nogen af parterne. Langfra Ligesom manden har mulighed for at overtage det traditionelle kvindelige privilegium med orgasmeserier uden udlæsnings hurtige tomhed, så kan kvinderne også vinde mandens enkelte, dybtgående og mættende orgasme med fuld udløsning. For ikke at tale om de utallige blandingserier, der ligger åbne for begge køns udforskning.

Selv om Finkelkraut og Bruckner anklager den videnskabelige kortlægning af seksualiteten for at være et forsøg på at standardisere og kontrollere dens energi, så er det ironisk nok dem selv, der indsnævrer feltet. Umiddelbart i katastrofal grad for mandens vedkommende og hermed indirekte også for mange kvinders.

Heroverfor virker forfatterne til »G-punktet» befriende udgømatisk, som de siger: »Vi mener selvvelgørlig ikke, at man kan opstille noget organisk ideal for hverken mænd eller kvinder... Der findes ikke en bestemt måde, der er den bedste. Der er mange gode og tilfredsstillende måder at indrettes sig på her i tilværelsen... Hvis du bare husker på, at det bedste er det godes fjende».

Tegning: Peter Lautrop

kan det gode blive det bedste, når som helst, fordi det er, hvad du oplever».

INDVENDINGEN lyder så, at det er meget godt med al den videnskab, men hvad med de personlige erfaringer. Ved vi faktisk har en større evne til lystovergivelse, end vi selv har? Er det ikke sådan, at når kvinderne hvinende vrider sig i alle retninger, så lyder der kun et par enkelte velkontrollerede grynt fra mandens side? Har vi mænd ikke en ubehagelig mistanke om, at de kvinder, de får sgu mere ud af det, end vi selv gør?

For så vidt vi godkender en given tendens til ulighed i nydelserveier blandt kønene, så bliver spørgsmålet, hvorfor den ikke kunne være fysiologisk begrundet og dermed en naturlig nødvendighed. Der må altså være nogle kulturelt betingede årsager til den nuværende mands nydelsermæssige fattigdom. Hvilke?

En mulig forklaring kunne pege tilbage på den gamle rollefordeling med manden som den aktive, styrenes i forløbet, og

kvinden som den passive, der hengivent bliver taget. Roller, som den seksuelle frigørelse og kvindebevægelsens gennembrud paradoksalt nok ikke har ændret ved, snarere tværtimod.

Det gennemgående tema i 60ernes frise sexoplysning var kvindens »orgasme-problemer og nødvendigheden af hendes »korrekte» klitorisstimulering i forlængelse af Kinseys og senere Masters & Johnsons ensidige undersøgelsesmateriale. Manden kom nu virkelig til at arbejde for føden, den gode elsker blev den pligtopfyldende servicemand. I forsterket grad blev det nu hans ansvar, at »samlegen» blev vellykket. Kvindens ansvar bestod højest i at fortælle ham, hvad han skulle gøre ved hende. Hvad hun eventuelt kunne gøre for ham kom ikke på tale, da han jo ikke havde andre problemer end hendes.

70ernes kvindebevægelse forstærkede på mange måder denne tendens. I sengen blev kvindernes aktivitetstørsted indskrænket til at stille øgede krav til manden. Problemet var, hvad hun kunne få eller ikke fik af manden, sjældent

hvad hun kunne give ham. Hvornår er den problematik Leks. kommet frem i en af kvindesagsbegærene? Mig bekendt aldrig.

Samtidigt med at kvinderne i øget tal kom ud på arbejdsmarkedet for at bidrage til det fælles forbrugs glæder, kom manden i stigende grad på arbejde derhjemme med at glæde hende. For at vise sin nye og bedre vilje fortsatte manden med at være organisator og manipulator i sengen, men nu ikke så meget af hans egen lyst, som af kvindens. Manden begyndte at være sammen med kvinden, og hun lærte at være sammen med sig selv.

PRØV AT huske. Hvem var det som normalt havde hovedansvaret for legens start og afslutning, for stillingernes udvikling og ændring undervejs? Hvem var det, som mest berørte og kærtegnede den anden? Vel som regel manden. Ikke sandt, kære læser?

Hvordan skulle manden i en sådan situation kunne hengive sig, glemme alt omkring sig, give los og forsvinde ind i nydelser, når det nu mere end nogensinde før var hans ansvar, at samlejet blev vellykket, på den måde at kvinden fik noget ud af det. I og med ansvaret hvilede på hans skuldre, var det meget forståeligt, at der kun led et par grynt fra hans side. Måske kunne han vende det hvide ud af det ene øje, men det andet havde »pligt» til at følge med i om det hvide kom ud af begge øjne hos kvinden.

En i længden trætende arbejdsdeling, hvis mest hensigtsmæssige tilgangsvinkel må siges at være coitus reservatus, hvor man kan holde hovedet koldt og komme igennem med værdigheden i behold og systeme under kontrol, så man bedre evner at sende kvinden udenfor enhver selvkontrol. En tilstand som Antonio Lopes forbavsende naturliggør som højdepunktet for de mandlige lystmuligheder.

MANDEROLLEN som den aktivt styrende kan med andre ord være et lystmæssigt kors, der ikke bare opføres ved at manden bliver bedre til at over-

give sig og modtage den anden. Det kræver også, at kvinden lærer i højere grad at give og aktivt tage ansvar på sig for samlegens fælles udvikling.

DET ER PRÆCIS her, at Susi Frastein og Anni Pape vi kærlighedens favn er ude i et ardeinde af stor vigtighed, også for manden. At de benytter skurvogensprog og én dimensionaliserer kærligheden til det snævert seksuelle er vel til at leve med. Romantikken skal, som de selv fremhæver, nok klare sig. Vi vader jo stadig rundt i fantasier om skovridere, overlæger og hvide heste, så man dårligt kan finde sine egne ben. Ligeledes er det uinteressant, at budskabet er gæmmekendt, når så få kvinder åbenbart har taget ved lære af det, hvilket bogens gennemslagskraft i kvindekredse tyder på.

I stedet for at brokke sig, kunne man håbe på, at bogens alfabetiseringskampagne for det kvindelige begærs udtryk vil bidrage til fremkomsten af seksuelt mere aktive kvinder, der er mere offensivt begærende. For hermed åbnes der op for, at manden bedre kan overgive sig til glæderne ved at blive begæret.

Ved at kvinderne lærer at tjene til udkomsten, også i sengen, lettes mandens ansvar og han kan nemmere glide ud i selvforlængelsen. Samtidig med at kvinderne får mod til at blive aktivt givende og styrende, kan mændene øve sig i at give sig hen til en anden og lære at turde afgive deres suverænitæt til lysternes kaos.

Der er kun noget at vinde for alle parter ved en øget ligestilling og mere samspil — også indenfor det erotiske felt. Her gælder stadigvæk det kooperative princip om, at man løfter mere sammen end hver for sig. Gennem samarbejdedes kunst kan spændvidden i ens egne yderpunkter og dybden i de fælles punkter lettere udforskes, så vi samtidig både kan komme længere væk fra og tættere på hinanden. Det er ikke blot mere spændingsfyldt, det er oven i købet mere human.

Hans Jørgen Vodsgård er mag.art.